

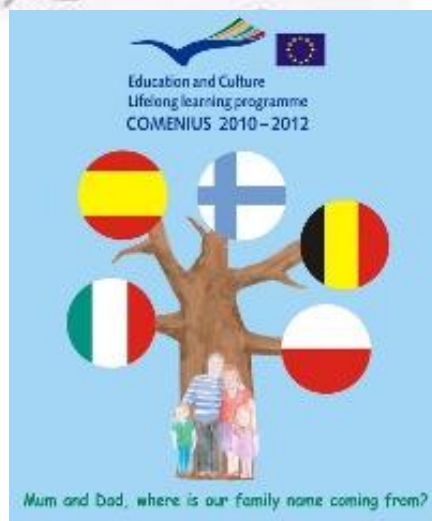
Common story

Five Haitians in Europe

Education and Culture DG

Lifelong Learning Programme

Haitissa Amaury asui ennen perheensä kanssa talossa, jonka hänen isovanhempansa olivat rakentaneet.

Hänen äitinsä piti pientä kauppaa ja Amaury, joka oli vanhin poika, tapasi korjata renkaita isänsä kanssa.

Eräänä iltana kova meteli sai hänet menemään ulos talosta.

Äkkiä sen jälkeen raju maanjäristys tuhosi heidän talonsa ja koko kaupungin.

Ihmeen kaupalla koko perhe oli turvassa ja kunnossa. Valitettavasti Amaury vanhemmilla ei ollut paljon rahaa, ja he olivat menettäneet kaiken.

Kansainvälinen hyväntekeväisyysjärjestö otti lapset huomaansa sijoittaakseen heidät turvaan eri maihin. Sen takia Amaury lensi Belgiaan.

Ennen lähtöä hänen isänsä pyysi häntä tekemään parhaansa ja etsimään veljensä ja sisarensa, jotka oli lähetetty eri maihin.

Amaury oli neljätoista. Hän oli pitkä ja laiha. Hän oli musta ja hänellä oli ruskeat silmät ja kiharat hiukset. Hän piti tenniksestä ja halusi mestariksi.

Kun hän saapui Belgiaan, raikas lämpötila yllätti hänet, samoin kuin leveät tiet, joita kutsuttiin moottoriteiksi.

Isäntäperhe, joka piti hänestä huolta, kohteli häntä hyvin ja välittäen. Amaury piti myös belgialaisista ranskalaisista, joita hän oli syönyt. Näistä huolimatta

Amaury ei voinut olla ajattelematta veljiään Noahia ja Loisia ja sisariaan Rosea ja Anaisia.

Miettiessään lähtöään Haitista, hän muisti, että äitinsä oli kertonut hänelle, että Noah oli mennyt laivalla Italiaan, luultavasti Sisiliaan. Vaikka hän oli kuullut tämän vain silloin kerran, se palasi aina hänen mieleensä.

Tiedoilla, jotka hän oli saanut Belgiassa, hän meni Italian suurlähetystöön aloittaakseen etsinnän ja saadakseen lisätietoja. Onneksi suurlähettiläällä oli lista Haitin katastrofin uhreista. Liian kiihtyneenä Amaury ei löytänyt jälkeäkään veljensä nimestä ensimmäisellä lukemisella. Itse asiassa hän oli etsinyt etunimeä Noah, eikä sukunimen perusteella. Onneksi joku huomasi hänen erehdyksensä. Amaury luki listan läpi uudestaan ja sai selville, että hänen veljensä oli listalla. Silloin hän päätti lähteä Sisiliaan.

Amaury saapui Sisiliaan mukanaan vaatimaton matkalaukku. Hän oli yllättynyt auringonpaisteesta ja lentokentän läheisyydessä avautuvasta merinäköymästä. Ne muistuttivat häntä Haitista.

Täällä hän tiedusteli junaa, jolla hän pääsisi Balestrate- Trappeton asemalle. Elehtimällä ja osin epäselvillä lauseilla hän onnistuikin saamaan haluamansa tiedon.

Amauryn veli Noah, 10-vuotias lapsi, asui perhekodissa, jossa asuu kovaonnisia lapsia ja joka antaa katon pään päälle heille, keillä ei sitä muuten ole.

Talo ei ollut kovin kaukana ja matkan aikana Amaury mietti, miten hän löytäisi veljensä, mitä hän puhuisi veljensä kanssa ja ennen kaikkea, miten he viettäisivät aikaa yhdessä.

Noah oli mukava poika, iloinen ja aina hymyilevä, ja hän olisi hyvää seuraa peleissä.

Vihdoinkin hän saapui perhekotiin. Oven avasi kotia hoitava nunna, jonka iho hohti. Hän ymmärsi oitis, että tulija oli Noahin ystävä.

Ystävällisesti nunna kutsui hänet sisään ja kertoi hymyillen, mistä hän löytäisi veljensä. Noah oli takapihalla leikkimässä muiden kanssa.

Hetkeä myöhemmin, keskinäinen katse oli tarpeeksi, jotta veljekset löysivät toisensa. Lämmin syleily aloitti ilonpidon, jota seurasi haitilainen tanssi juhlaan elein .

Veljekset olivat hyvin onnellisia, kun taas muut lapset ihmettelivät sitä kuka uusi tulija oli. Rauhoituttuaan Noah esitteli veljensä Amauryn muille lapsille.

Amaury vietti veljensä kanssa monta päivää ja heillä oli hauskaa. Noah opetti veljelleen muutaman sanan italiaa ja toiset lapset sisilian kieltä, jotta he ymmärtäisivät toisiaan jalkapalloa pelatessa.

Päivät kuluivat nopeasti, mutta matkan täytyi jatkua. Amauryn täytyi lähteä etsimään 7-vuotiasta siskoaan Rosea Espanjasta, kuten hän oli kuullut Caritas-nunnilta, joiden puoleen oli kääntynyt.

Hänen täytyi jättää Noah Sisiliaan, koska siellä hänestä voitaisiin pitää huolta.

Ennen lähtöä nunna valmisti Amaurylle pasta al forno –ruokaa ja jälkiruuaksi sisilialaista cannolia mukaan otettavaksi.

Hän vei Amauryn junalle varmistaen, että Amaury lähti ajoissa.

Kiitettyään kaikkia Amaury lähti iloisena tästä seikkailusta.

Niin pian kun asemaa ei enää näkynyt, ollessaan lentokentälle menevässä junassa, hän puhkesi kyyneliin.

Amaury saapui lentokentälle Madridiin Sisilian lentokentältä. Hän oli etsimässä tietä ulos valtavalta lentokentältä, kun hän näki Rafael Nadal, kuuluisan tennispelaajan, joka oli tullut pelaamaan tärkeää peliä Madridiin.

Silloin Amaury, kauhean jännittyneenä, päätti pyytää nimikirjoitusta ja tervehtiä häntä.

Rafa kirjoitti nimensä vanhaan t-paitaan ja kysyi, pitääkö Amaury tenniksestä. Amaury nyökkäsi ja sanoi, että olisi hienoa olla samanlainen mestari, mutta valitettavasti hänellä oli niin kiire etsiä sisaruksiaan, jotka oli sijoitettu perheisiin eri Euroopan maihin johtuen kamalasta katastrofista, joka tapahtui hänen kotikylässään.

Rafa Nadal huolestui ja kiinnostui Amauryyn auttamisesta kysyen, voiko hän olla avuksi. Amaury oli hyvin yllättynyt Rafan tuesta ja hyväksyi hänen pyyntönsä. Rafa Nadal kutsui hänet lounaalle juttelemaan.

He molemmat suunnittelivat menevänsä metrolla kaupungin keskustaan lähelle 'Puerta de Solia' (Aurinkoportti), mistä he löytäisivät ravintolan helposti. Kun he olivat syömässä tapasruokia (välipaloja ja pikkupurtavaa), Amaury tuijotteli varpusia ja puluja, jotka olivat nokkimassa siemeniä jalkakäytävällä.

Samalla Amaury kertoi hänelle, mitä oli tapahtunut Haitissa ja seikkailustaan Sisiliassa, kun hän oli etsimässä veljeään Noahia, ja hän myös selitti, että oli nyt etsimässä siskoaan Rosea Espanjasta. Jälkeenpäin hän näytti Rafa Nadalille perhevalokuvaa ja kuvaili siskoaan seitsemänvuotiaaksi tytöksi, jolla on pitkät musta kiharat hiukset.

Rafa kutsui Amauryn seuraavan päivän turnaukseen ja selitti, että peli näytettäisiin jättimäisistä tv-ruuduista ja että hän esittelisi Amauryn läheisenä ystävänä, jotta Amaurylla olisi onnea etsinnässään.

Rafa voitti 6-2 ja kun reportterit tulivat onnittelemaan, Amaury oli antamassa voittohalausta. Amaurylle ja Rafalle tarjoutui tilaisuus antaa tämä viesti: 'Olemme etsimässä siskoani Rosea (näyttäen perhekuva), joka tiedät missä hän on, ota yhteys sähköpostilla osoitteeseen rafanadal@hotmail.com.'

Seuraavana päivänä he saivat sähköpostin, jossa oli Rosen nykyinen osoite. Hän asui El Álamo-nimisessä kaupungissa Madridista etelään.

Kahden tunnin kuluttua Amaury ja Rafa Nadal saapuivat El Álamoon. Pian he löysivät Rosen, 7-vuotiaan tytön, jolla oli pitkät, kiharat ja mustat hiukset. Kohta he jo syleilivät. He olivat niin innoissaan ja hermona, kun eivät olleet niin pitkään aikaan nähneet toisiaan. Hetkessä he alkoivat puhua jännittävistä seikkailuistaan.

He viettivät kaksi onnellista päivää El Álamossa, vaikka Amaury sanoi, että hänen oli jatkettava pitkää matkaansa Euroopassa löytääkseen loput sisaruksistaan.

Suurlähetystön uutisten mukaan hän voisi löytää lisää sukulaisiaan Keski-Euroopasta, tarkemmin sanoen kaukaisesta maasta nimeltä Puola.

Hän ei voisi ottaa Rosea mukaan, vaikkakin hän lupasi, että kun hän olisi löytänyt kaikki sisaruksensa, he palaisivat vanhempinsa luokse ja perhe olisi taas koolla.

Oli hyvin vaikeaa jättää hyvästit Roselle, ja jättää hänet El Alamoan, mutta Amauryn täytyi mennä Puolaan etsimään toista siskoaan, Anaista.

Amauryn uusi ystävä, Rafa Nadal, tarjosi taas apuaan. Hän tunsi yhden puolalaisen tennispelaajan ja liikemiehen nimeltään Wojciech Fibak. Rafa päätti soittaa Wojciechille, koska ei tiennyt mitään Puolasta, ja halusi kovasti auttaa Amauryä. Poika ei voinut uskoa, että koko perhe olisi pian taas koossa.

Rafa jännitti vähän, sillä hän ei ollut puhunut Wojciechin kanssa moneen vuoteen. Jännitys oli turhaa. Hänen vanha puolalainen ystävänsä oli todella iloinen yhteydenotosta, ja vakuutti, että hän olisi halukas auttamaan Amauryä.

Muutaman päivän kuluttua Amauryllä oli lentolippu Varsovaan. Hän hyvästeli Rafan, ja lupasi, että he tapaisivat sopivalla ajalla.

Amaury saapui Madridista Varsovan lentokentälle, kahden tunnin lennon jälkeen. Hänen yllätyksekseen Wojciech Fibak vaimoineen oli odottamassa häntä.

He vievät Amauryn kotiinsa, jossa odotti Wojciechin vaimon valmistama puolalainen, herkullinen päivällinen, joka koostui perunoista, lihaliemestä, paistetusta kaalista ja lihakyljyksistä. Päivällisen yhteydessä Amaury kertoi uusille ystävilleen oman tarinansa, joka kosketti heitä syvästi.

Fibak oli hyvä ja varakas mies. Hän hyödynsi suhteitaan, ja sai tietää kahden päivän kuluttua, että Amaury'n sisko, Anais, asuu eräässä perheessä Tychyn kaupungissa, Silesian alueella.

Valitettavasti kaupunki sijaitsi kaukana Varsovasta. Wojciech kertoi kaiken Amaurylle, ja lahjoitti hänen matkaansa suuren summan rahaa. Wojciechiä huoletti nuoren pojan yksinäinen matkanteko.

Koska hän pelkäsi pojan eksyvän, hän pyysi erästä naista pitämään Amaurystä huolta, matkustamaan pojan kanssa ja auttamaan häntä etsinnöissään.

Kaitsija oli vanha nainen nimeltään Anna. Anna ja Amaury ystävystyivät nopeasti. Anna kertoi Amaurylle Puolasta, maan

historiasta ja tavoista. Hän kertoi legendoista, Krakovan merilohi-käärmeestä ja Varsovan merenneidosta. Matkan aikana Amaury ihasteli Puolan lumoavaa kauneutta. Sää oli mahtava. Amaury ihasteli luontoa ja maan

erilaisuutta Haitiin nähden, vaikkakin suurin osa havainnoista välittyi Amaurylle vain junan ikkunasta käsin. Hän huomasi myös, että puolalaiset olivat sydämellisiä ja avuliaita.

Viimein he saapuivat Tychyyn, jossa oli määrä tavata Anaisin uusi perhe. Matkalla Anaisin kotiin Amaury näki kauniin, historiallisen torialueen, jonka kohokohtina mainittakoon St. Magdalenan kirkko ja olutpanimo. He olivat vihdoin perillä.

Amaury koputti vaatimattoman, Czulowin alueella sijaitsevan talon ovelle. Kun oven avasi tummahiuksinen, kaunis tyttö, hän tiesi heti, että kyseessä oli hänen siskonsa. He heittäytyivät toistensa syliin, yhtä aikaa nauraen ja itkien.

Kävi ilmi, että Anaisin vanhemmat olivat hyviä ihmisiä, ja olivat kasvattaneet Anasin samoin, kuten omat lapsensakin. Vanhemmat pelkäsivät menettävänsä tytön, mutta kun he näkivät, kuinka tämä iloitsi veljensä tulemisesta, he odottivat myös täydestä sydämestään tapaavansa tytön veljen. Sisarukset iloitsivat tapaamisestaan taukoamatta. He olivat todella onnellisia siitä, että koko perhe olisi pian yhdessä.

Amuary nukahti pitkän, perinteisen Silesian päivällisen jälkeen, jossa oli ruokana liharullia, ”Silesian dumplings”- ruokalajia ja punakaalta.

Hän näki unta omasta, Haitin kodistaan. Kun Amuary heräsi seuraavana aamuna, hän päätti kysyä Rafalta ja Wojciechilta apua toisen veljensä Loissin etsimisessä.

Punaisen Ristin kansainvälinen osasto oli hyvin avulias etsinnöissä. Wojciechilla oli hyviä uutisia Amaurylle. Hänen veljensä oli Suomessa, Euroopan pohjoisosassa. Anaisin peruskoulukaverit Czulowissa halusivat auttaa Amauryä, joten he järjestivät koulumatkan Varsovaan linja-autolla.

Matkalla Amaury oppi pari puolalaista sanaa, mutta kieli oli liian vaikeaa hänelle. Lopulta linja-auto pääsi Varsovaan, ja rohkea Haitin poika osti lennon Itämeren yli Helsinkiin. Lennon aikana alkoi myrsky.

Myrsky huojutti lentokonetta. Myrsky oli alkanut heti Puolasta lähtiessä. Yhtäkkiä lentokapteeni kuulutti, että laskeutuminen ei ollut mahdollista Helsinkiin, joten joudutaan lentämään Lappiin asti Rovaniemelle.

Amaury ihmetteli hohtavaa valkoista maisemaa ja ilman kylmyyttä. Onneksi hän oli ottanut Puolasta mukaansa paljon lämpimiä vaatteita. Lumi narskui askelten alla, kun Amaury käveli taksille. Taksi vei hänet lentoyhtiön varaamalle hotellille. Amaury majoittautui hotelliin ja alkoi heti selvittää Loisin sijaintia. Hän selvitti sen nopeasti. Lois oli kaukana Evijärvellä.

Aamulla Amaury huomasi, että kaikki tämän ja huomisen päivän lennot Kokkolaan oli täynnä. Hänen piti etsiä yöpymis-paikka, joten hän päätti mennä kuuluisan Joulupukin luo.

Hän kertoi tarinansa Joulupukille, joka liikuttui kertomuksesta ja antoi hänelle ilmaisen majoituksen. Hän jopa lupasi poronsa ja reen Amaurylle käyttöön myöhemmin päivällä.

Joulupukki oli valjastanut kaksi parasta poroaa reen eteen. Kun Amaury oli istunut kyytiin, porot lähtivät juoksemaan minkä jaloistaan pääsivät. Amaury kiljahti ilosta, mutta putosi yhtäkkiä kyydistä jäätävän kylmään lumeen.

Onneksi Joulupukki huomasi, että Amaury ei ollut reessä ja pysäytti poron ja auttoi Amauryn ylös rekeen.

Rekiretken jälkeen Joulumuori oli valmistanut iltapalaksi lämmintä kaakaota sekä lohivoileipiä ja leipäjuustoa lakkojen kera. Seuraavana aamuna Amaury heräsi aikaisin ja kiitti Joulupukkia kaikesta siitä mitä hän oli tehnyt hänen hyväkseen.

Pian Amaurylle soitettiin lentoyhtiöstä. He kertoivat, että heillä oli yksi peruutuspaikka Kokkolan lennolle. Amaurylle oli yksi paikka lentokoneessa. Hän voisi jatkaa matkaa linja-autolla Kokkolasta Evijärvelle.

Lentokoneen lähestyessä Kokkola-Pietarsaari lentokenttää Amaury näki paljon metsiä ja aukeita alueita, jotka näyttivät olevan pieniä jään peitossa olevia järviä. Muutamat talot, joita hän näki, olivat etäällä toisistaan.

Vihdoin Amaury pääsi Evijärvelle menevään linja-autoon. Autossa katsottiin jääkiekkopeliä TV:stä. Yhtäkkiä kuljettaja jarrutti, sillä keskellä tietä seisoj hirvi. Amaury säikähti hiukan, mutta rauhoittui, kun näki hirven jatkavan matkaansa metsään. Amaury syventyi nauttimaan pelistä.

Evijärvellä Amaury majoittui Hotelli Tuuhettiin. Seuraavana aamuna hän löysi veljensä Loisin kodin ja meni sisään. Yhdessä halailivat ja alkoivat vaihtaa kuulumisiaan.

Lois kertoi siitä miten lumi oli marraskuussa satanut maahan. Hän oli opetellut hiihtämään. Hän oli kokeillut laskettelemista sekä luistelemista koulussaan oppilaitten kanssa.

Amauryä pyydettiin majoittumaan Loisin perheeseen. Illalla perheen äiti laittoi suomalaista perinneruokaa, johon kuului jälkiruuaksi vispipuuroa. Amauryn mielestä se oli hieman kirpeää, mutta kun sen päälle ripotteli sokeria ja sekaan vielä maitoa, se oli tosi hyvää.

Illalla Amauryllä oli mahdollisuus käydä saunassa. Se oli Amaurylle ensimmäinen kerta ja hänestä se oli tosi kuuma mutta hauska. Saunan jälkeen hän tunsu olonsa puhtaaksi ja raukeaksi.

Amaury viipyi Loisin luona muutaman päivän, jonka aikana hän tutustui myös Loisin kouluun ja hänen oppilastovereihinsa, jotka innolla halusivat tutustua Amauryyn. He päättivät pitää yhteyttä toisiinsa.

Aika kului nopeasti ja Amaury yhdessä Loisin kanssa mietti, miten he sisarusparvena jatkaisivat elämäänsä eteenpäin. Asia oli vaikea ratkaista, joten Amaury päätti lähteä takaisin Belgiaan ja keksiä ratkaisun tilanteeseen.

Belgiaan päästyään, Amaury päätti lähettää kirjeen ystäviensä luo asumaan päässeille isovanhemmilleen, kertoakseen heille pitkästä matkastaan. Hän pyysi heitä välittämään hyvät uutiset vanhemmilleen.

Kaksi viikkoa myöhemmin hän sai vastauksen isovanhemmiltaan. Kirjeestä hän sai tietää, että tilanne oli parantunut Haitissa.

Hänen isänsä oli löytänyt uuden työpaikan. Hän oli päässyt mekaanikoksi erään ystävänsä autokorjaamoon. Hänen äitinsä, joka oli taitava ompelija, oli päässyt vaatetehtaalle töihin.

Palkkansa ansiosta he olivat voineet muuttaa läheiseen kaupunkiin ja vuokrata pienen asunnon.

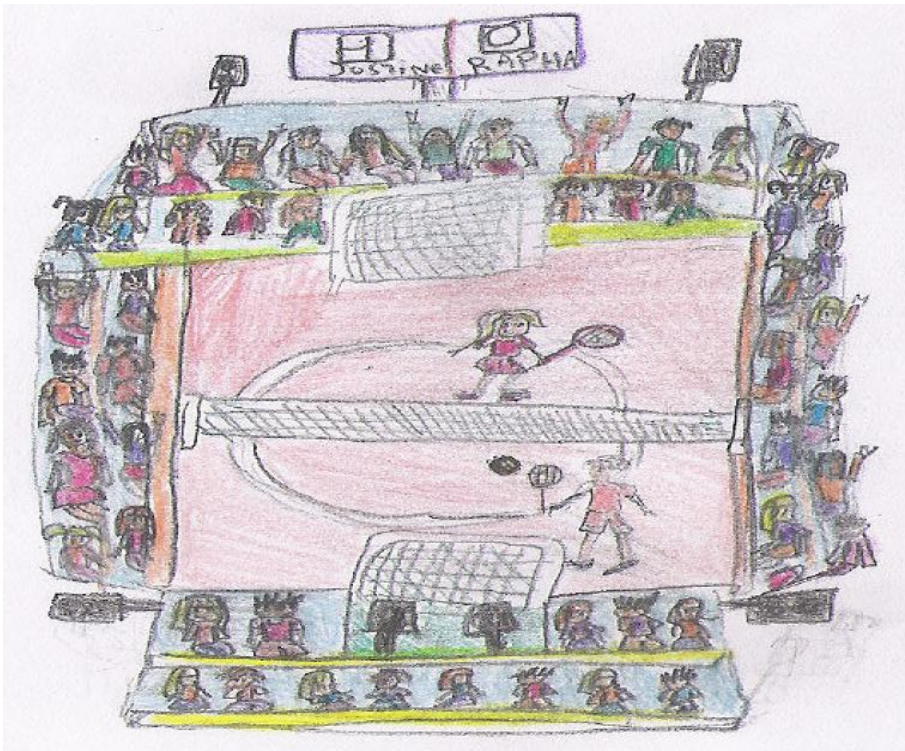
Valitettavasti heillä ei silti ollut tarpeeksi rahaa lentolippuihin, että lapset pääsisivät kotiin.

Lukiessaan kirjettä, Amaury oli niin helpottunut ja samalla huolissaan. Miten hän pystyisi saamaan tarvittavat rahat matkoihin?

Muutamien päivien kuluttua Rafa Nadal soitti ja kyseli kuulumisia. Amaury kertoi hänelle huolestaan. Sitten Rafa Nadal sai idean. Hän päätti ottaa yhteyttä Justine Henin, hyvin kuuluisaan belgialaiseen naispelaajaan ja suostutteli häntä järjestämään ystävyysottelun Liègessä.

Osa kerätyistä rahoista mahdollistaisi Amaury'n perheenjäsenten kokoontumisen yhteen ja loput rahat maksettaisiin yhdistykselle, joka auttaisi Haitin maanjäristyksen uhreja. Kun Amaury kuuli uutiset, hypähteli hän ilosta.

Justine Henin hyväksyi heti ehdotuksen. Hän todella halusi auttaa Amaurya ja sisaruksia. Hän otti yhteyttä Belgian tennisliittoon, joka otti vastuun mainostamisesta, lipunmyynnistä ja tarpeeksi suuren paikan hankkimisesta tapahtumaa varten.

Ottelu käytiin pari viikkoa myöhemmin Standard jalkapalloseuran stadionilla. Stadion oli erityisesti muokattu tilaisuutta varten. Molempien pelaajien tuhannet fanit tulivat katsomaan ystävyysottelun, joka mahdollisti 400000 € tuoton.

Amaury otti yhteyttä kaikkiin sisarustensa isäntäperheisiin, jotta voitiin päättää yhteinen päivämäärä kotiinpaluuseen. Yhteisellä päätöksellä sovittiin joulupäivä. Se olisi ihana yllätys heidän vanhemmilleen.

Joten 25. joulukuuta,
Port-au-Princen lentokentällä,
perheenjäsenten yhteinen
tapaaminen oli hyvin koskettava.

Vanhemmat ja lapset vuodattivat
ilonkyyneleitä ja halusivat toisiaan.

Kaikki heidän ystävänsä olivat siellä: isäntäperheet, luostarien nunnat, Wojciech, Anna, Rafa, Justine ja viimeisenä mutta ei vähäisempänä... Joulupukki!